

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 40: Wat als ik mama was

Het monster stiert de woonkamer binnen, kijkt zoekend rond, een kop als een boei, hijgend en ik vraag of ik kan helpen.

De telefoon gaat, je neemt op en het blijft stil.

Er wordt wild geroepen door het huis en tuin heen, nood lijkt aan de man. Moord en brand wordt er geschreeuwd.

Vol spanning kijkt het monster je aan, de mond gaat open, stamelt wat, kijkt je wat vertwijfeld aan.

Het lijkt nu heel onsamenhangend maar alles leidt tot de volgende vraag.

Spannend hè zo'n intro...

Soms zou ik willen dat ik mama was. Gewoon voor een dagje. Heel soms lijkt me dat wel fijn. In ons huishouden wil ik wel eens mama én Miranda zijn. Ze zijn wat knuffelbaarder, toegankelijker, bereikbaarder maar boven alles heeft mama iets wat papa nooit zal hebben. Moederinstinct. Hoezeer ik het vaak ook vervloek en de mama's zelf waarschijnlijk ook, lijkt het me wel eens fijn dit ook te hebben. Dat instinct ontstaat zodra het eitje bevrucht is en groeit met het monster mee. Als papa zijnde hobbelt je er maar achteraan. Logisch, helder en praktisch als we zijn snappen wij papa's dat idiote, irritante moederinstinct niet. We zijn dan ook structureel 5 stappen te laat en lopen bij voorbaat al 9 maanden achter. Weinig papa's die het toe durven te geven, nog minder die het hardop zeggen. Te weinig eigenlijk want het is niet erg namelijk. Wanneer het aankomt op een instinct kwestie en Miranda is het weer eens een stap voor, zegt ze wel eens; dat hoorde/zag/rook/voelde je toch ook wel?? Nee, want jij hebt 9 maanden voorsprong. Ik zal en kan in geen miljoen jaar tippen aan jouw gevoel. Wanneer mama iets aanvoelt vertrouw haar er dan op, ze heeft dan écht gelijk. Daarnaast door die 9 maanden hebben zij een intieme band met het monster. Het heeft tenslotte in haar gegroeid. Behalve Hira, die is gevonden. Maar zo'n mormel in je lichaam schept wel een band ja, ze voelen alles. Van de kleinste beweging tot de hik, van draaien tot minder actief. Doordat ze zo achterlijk dichtbij elkaar zijn is er zo'n sterkte band en die groeit alleen maar mee. Mama weet al dat het monster ziek is voordat het ziek is. Mama voelt wanneer een monster niet goed te pas is, er iets gebeurt is waar dan ook en ga zo maar door. Wij papa's zijn gewoon de lul. We voelen tot aan week 25 niets. We zeggen van wel, maar we voelen niets. Heel misschien voelen we wel wat omdat het willen maar dat is niet

echt. Daarnaast hebben monsters in de buik al de gave papa te jennen. Druk in de buik bij mama, papa voelt een keer en het 'slaapt'. Mama's kennen het monster dus door en door en onze band groeit pas wanneer het iets kan. We vinden het wel leuk, maar pas echt leuk wanneer het begint te lachen (bewust lachen). Bij voorkeur wanneer het kruipt. Dan groeit het. Maar bij mama's gaat dat ook gewoon door he. Egoïstisch tuig zal niet ff denken, nu is het zijn tijd om te groeien. Het is namelijk veel gemakkelijker hem af te blaffen waarom hij het niet voorkwam want dat voelde je toch. Wat er dus gebeurt dat je nog steeds overal achteraan hobbelt. Telkens weer te laat. Het voelt een beetje alsof je zo'n speelgoedhondje bent, met zo'n knikkende kop en ronddraaiende poten maar eigenlijk rij je op wieltjes, voort getrokken door mama.

Die monsters hebben precies diezelfde vervelende band. Daardoor gaan we dus terug naar het begin van deze blog. Wij papa's krijgen, hoe spannend alles ook klinkt, altijd dezelfde vraag. Hoopvol omdat je monster bij je staat, blij want het komt naar je toe en met drie woorden wordt je gevoel van euforie vernietigd...

Waar is Mama?

Maar ik kan je verdikkeme ook helpen! Ja, waar is ze? Maar wat is er dan? Niets, waar is mama? *zucht* in de slaapkamer. Ik besluit te achtervolgen. Nu ben ik toch reuze benieuwd wat mama wel kan en ik niet. Stilletjes sluip ik er achteraan, voorzichtig en muisstil kijk ik om het hoekje, met een klap van mn mond open, mn tong over de drempel en mn ogen zijn zo open als nooit te voren. Het monster had mama nodig voor een knuffel.

Ik wil ook mama zijn, al is het maar voor een dag. En nu wil ik ook mijn mama.